

σημειώσεως εἶνε, ὅτι ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις δὲν ἠρέσκετο εἰς ἐλαφρὰ μουσικὰ ἔργα, ἐφ' ᾧ καὶ ἐτόλμησεν — αὕτη εἶνε ἡ κατάλληλος λέξις — νὰ μαθητεύσῃ παρὰ τῷ Haydn.

Καὶ ἐξεπλήσοσέ τοις ὅσον καὶ ἐμαγεύετο, ἀκούων αὐτὴν νὰ ψάλλῃ μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας τὴν ὑψηλὴν σύνθεσιν τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ «τὴν Ἀριάδνην ἐν Νάξω».

Δεκαπενταετίας μόλις εἰσηλθεν εἰς τὸ Ὠδεῖον τῆς Βιέννης, ἐν ᾧ ἐπεδόθη οὐχὶ πλέον εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ὠδικῆς, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ τῆς ἀρμονίας. Καὶ ἡ ἐξοχος αὕτη αἰδοὺς ἐγένετο ἐξοχος τῆς μουσικῆς γνῶστις, ὅπερ εἶνε σπουδαιότερον ἢ ὅσον τις φαντάζεται.

Ἐν ἔτει 1860 ἀνεδείχθη ἐν τῷ Αὐτοκρατορικῷ Μελοδράματι, ὑποδουθεῖσα τὸ μέρος τῆς «Μαθίλδης» ἐν τῷ «Γουλιέλμω Τέλλω». Φιλοτιμουμένη δὲ ν' ἀναδειχθῇ καὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Μελοδράματος ἐν Παρισίοις καὶ ἀσκουμένη πρὸς τοῦτο, κατῴρθωσεν ἐν τέλει νὰ ὑποδουθῇ θαυμασίως τὴν Βέρθαν ἐν τῷ «Προφήτῃ», τὴν Ἀλίκη ἐν τῷ «Ροβέρτῳ τῷ Διαβόλῳ», τὴν Καμένα ἐν τῷ «Μαγευμένον Αὐλόν», τὴν Ἀγάθην ἐν τῷ «Freyschut», τὴν Βαλεντίνα ἐν τῷ «Οὐγενότους», τὴν Ἐλεονώρα ἐν τῷ «Τροβατόρε» καὶ αὐτὴν ἐπι τὴν Ἄννα ἐν τῷ «Λευκὴν Κυρίαν».

Προσῆνεγκεν ἐπίσης τὸ τάλαντόν της, ὅπως συμβάλῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἀρίστου ἔργου τοῦ Βάγνερ καὶ ἔψαλε τὴν Ἐλισάβετ τοῦ Lohengrin, ἡ δὲ ἐξαισία φωνῆ της ἐθριάμβευσεν, ὡς βεβαίως, καὶ ὑφέτε τὴν εἰς τὴν μουσικὴν τοῦ γερμανοῦ μουσουργοῦ ἀπνευμωμένην πολὺκροτον φῆμην.

Ὠφείλει ὅμως νὰ ἔλθῃ εἰς Παρισίους καὶ ἦλθεν ὄντως, παρουσιασθεῖσα κατὰ πρῶτον εἰς τὸ κοινὸν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἰταλικοῦ Θεάτρου. Ἐψαλε τὸ «Χαῖρε, Μαρία» τοῦ Σούμπερ, τεμάχια ἐκ τοῦ «Stabat» τοῦ Ροσσίνι, καὶ εἶτα ὡς Ἐλεονώρα εἰς τὸν «Τροβατόρε». Ἡ ἐπιτυχία της ἐν τῷ μελοδράματι τούτῳ ὑπῆρξε μεγίστη, προξενήσασα βαθεῖαν αἴσθησιν εἰς τὸν μουσικὸν κόσμον.

Ἡ **Γαβριέλλα Κράους** δὲν εἶχε προπαρασκευάσει περὶ ἑαυτὴν τὸν πάταγον, ὃν συνήθως ἐγείρουσιν οἱ ἔχοντες μὲν αὐτοῦ ἀνάγκην στερούμενοι ὅμως τῆς πρὸς τοῦτο ἀξίας ὅπως ἀναδειχθῶσιν· αὕτη ἠρκέσθη ν' ἀναδειχθῇ διὰ τῆς ἀξίας της, καὶ ὄντως αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ τῇ περιάψῃ περιφανεῖς θριάμβους.

Τὴν ἐζήτησεν εἶτα τὸ Μελοδράμα καὶ ἔκλεισε συμφωνίας ὅπως ψάλλῃ καὶ ἐν αὐτῷ πρώτῃ δ' αὕτη ἐνεκαίνισε τὰς παραστάσεις αὐτοῦ ἐν τῇ νῆα τοῦ αἰθοῦση, ὑποκριθεῖσα τὴν Ραχήλ ἐν τῇ «Ἰουδαίᾳ». Βραδύτερον ἐδημιούργησεν αὕτη πρώτῃ διὰ δυνάμειος ὅλως ἰδιοφυοῦς τὸν χαρακτήρα τῆς «Ἰωάννας Δ' Ἀρκ» τοῦ Mermet, ἠδδοκίμησε δ' ἐξίσου καὶ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Ὠδείου εἰς τὴν «Ἰουδαίαν», τοὺς «Οὐγενότους», τὴν «Ἀφρικανίδα», τὸν «Δὸν Ζουάν» καὶ τελευταῖον τὸν παρελθόντα χειμῶνα εἰς τὸν «Φαῦστον».

Ἐδημιούργησεν ἐπίσης μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας τὸν κυριώτατον χαρακτήρα ἐν τῷ «Tribut de Zamora» τοῦ Γκουνῶ, ἐκάστη δὲ τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐμφανίσεών της ἐσημειώθη διὰ περικλεῶν θριάμβων. Ἦρεν ἐπιφανεστάτην ἐπίσης ἐπιτυχίαν εἰς τὴν «Σαπφῶ» τοῦ Γκουνῶ καὶ εἶνε βέβαιον, ὅτι δὲν θὰ εἶνε αὕτη ἡ τελευταία.

« ΔΕΝ Σ' ΑΓΑΠΩ !... »

Λυοίκομος, περικαλλής, ἐνθέως μειδιῶσα
Σφαδάζει εἰς τοῦ φίλου της τὴν πάλλουσαν ἀγκάλην,
Κ' εἰς φίλημα πυρίπνοον τὰ χεῖλη προσκολλῶσα
Εἰς ὑπερτέραν ὑπαρξίν μεταραιοῦται, ἄλλην.

Εἶνε ὑψίστη ἡ στιγμή καὶ πλήρης μυστηρίου,
Ὅτε δυὰς ὑπάρξεων τὸν ἔρωτα λατρεύει.
Ὁ οὐρανὸς τὴν εὐλογεῖ μετὰ παλμοῦ μυχίου·
Εἶν' αἶνος πρὸς τὸν Πλαστοργόν, εἶνε τοῦ Πόνου χλεύη.

Τὸ σύμπαν ἐγκολπούμενος ἐκεῖνος ἐν ἐκείνῃ
—Μὲ ἀγαπᾷς; τὴν ἔρωτᾷ περιπαθῶς καὶ τρέμων,
Καὶ αὕτη εἰς τὸ σπῆθος τοῦ ἐνῶ ἠδέως κλίνει
—«Δὲν σ' ἀγαπῶ τῷ ἀπαντᾷ· ἐγγύς σου εἶμ' εὐδαίμων !

«Δὲν σ' ἀγαπῶ· οὐδ' ἐννοῶ ἀγάπην τί καλοῦσιν·
Τοῦ ἔρωτος ἡ ἄκανθα ἐντός μου δὲν ἠδέθη.
Μακρὰν σου πλὴν ἀδημονῶ, τὰ πάντα μ' ἐνοχλοῦσιν,
εὐδαιμονίαν μὲ κερνᾷ πλησίον σου ἡ λήθη ! »

«Δὲν σ' ἀγαπῶ, νὰ εὐτυχῆς πλὴν θέλω αἰωνίως·
Ἄλλὰ δὲν θέλω, ὡ ποτέ, νὰ ἀγαπήσῃς ἄλλην.
Δὲν σ' ἀγαπῶ· ἀλλὰ τὸ πρὶν μ' ἐπίεζεν ὁ βίος,
Νῦν θέλω μετὰ σοῦ νὰ ζῶ καὶ ν' ἀποθάνω πάλιν ! »

Παρθένος τέως τὴν ψυχὴν, δὲν ἐννοεῖ ἄκομα
Ὅτι ἐράται ἀληθῶς, ὅτι ἐράται πλέον.
Καὶ ἡ αὐγὴ ἀνέτειλεν εἰς τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα,
Ἄλλὰ ὁ ψίθυρος χωρεῖ ἄκομα τῶν χειλέων !...

ΑΔ. ΜΑΥΡΕΙΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΧΕΡΣΑΙΩΝ ΤΕΙΧΩΝ ΤΗΣ ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς περὶ τῶν χερσαίων τειχῶν τῆς Ἀμμοχώστου ὑπὸ ἱστορικὴν καὶ ἀρχαιολογικὴν ἐποψὴν ἡμετέρας μελέτης ἀναγνωσθεῖσης ἐν τῷ ἐν Κων]πόλει Ἑλληνικῷ Φιλολογικῷ Συλλόγῳ ἐπανελθῶν ἐκ Κων]πόλεως ἐπεδόθη καὶ αὐθις μετὰ τοῦ ἡμετέρου ἀξιοτίμου συγγενοῦς κ. Ἀλεξ. Ἡλιάδου πρὸς καταμέτρησιν τῆς περιμέτρου τῶν χερσαίων τειχῶν καὶ ἐντελεστέραν ἐξακριβῶσιν αὐτῶν συνεργασθέντες οὖν ἐπὶ πολὺν χρόνον μετὰ πολλῶν μόχθων καὶ δαπάνῃν οὐ σμικρὰν κατωρθώσαμεν νὰ σχηματίσωμεν τάδε :

α.) τὸν Ἀρχαιολογικὸν χάρτην τῶν χερσαίων τειχῶν μετὰ τῶν ἐν αὐτῇ εἰσέτι σωζομένων περικαλλῶν οἰκοδομῶν, ναῶν καὶ λειψάνων,

β.) ἰχνογραφῆσαμεν σκιαγραφικῶς τε καὶ προοπτικῶς τὴν πρὸς Ξηρὰν Πύλῃν μετὰ τῶν παραπλεύρων Τειχῶν Ἀμμοχώστου καὶ Προμαχῶνος τουρκιστὶ Ἄκ-κουλέ,

γ.) τὰ Τείχη Νικολάου τοῦ Φοσκαρίνου ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ λιμένος τῆς Ἀμμοχώστου τουρκιστὶ Ἰτζ-καλέ,

δ.) τὴν πρὸς Θάλασσαν Πύλῃν τῆς Ἀμμοχώστου, ἐ.) ἀντεγράψαμεν πιστῶς τὰς ἐπιγραφάς, ἧτοι τὴν πρὸς τὴν ἐξῶθεν τῆς μεσημβρινῆς στήλης τοῦ ναοῦ τῆς Ἀγ.